

HELLS ANGELS

Hunter S. Thompson

Hells Angels

Vertaald uit het Amerikaans door Ton Heuvelmans

Lebowski Publishers, Amsterdam 2011

Oorspronkelijke titel: *Hell's Angels*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Random House
© Hunter S. Thompson, 1966, 1667
© Herziene uitgave Hunter S. Thompson, 1994, 1995
© Vertaling uit het Amerikaans: Ton Heuvelmans, 2011
© Nederlandse uitgave: Lebowski Publishers, Amsterdam, 2011
Omslagontwerp: Dog and Pony, Amsterdam
Omslagfoto: Getty Images/Bill Ray/Time & Life
Typografie: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 488 0847 2

NUR 305

www.crimedelacrime.nl
www.lebowskipublishers.nl

Lebowski Publishers is een imprint van
Dutch Media Uitgevers bv

Voor de vrienden die me geld hebben geleend en dankzij wie ik zonder zorgen werkeloos kon blijven. Geen enkele schrijver kan zonder dat soort vrienden. Nogmaals bedankt.

H.S.T.

*In eigen land ben 'k in vijandig land,
als heerser leef ik weerloos overwonnen,
steenkoud blijf ik bij de schouw die brandt,
ik zeg bij 't ochtendgloren 'goedenacht',
'k ben bang te vallen als ik lig of zit...*

– François Villon (vertaling: Ernst van Altena)

Rijden maar, jongens

1

Californië, Labor Day weekend... het is vroeg, de oceaandamp hangt nog in de straten, outlaws op motoren, gehuld in kettingen, vettig spijkergoed en zonnebril, komen tevoorschijn uit vochtige garages, nachtcafés, smoezelige logeeraadresjes in San Francisco, Hollywood, Berdoo en East Oakland, en gaan op weg naar het schiereiland van Monterey ten noorden van Big Sur... Het Monster is weer los, krantenkoppen van chocoladeletters: de Hells Angels scheuren 's morgens vroeg razendsnel en met veel kabaal over de highway, laag in het zadel, niemand glimlacht, ze scheuren met ruim honderdveertig kilometer over de weg, rakelings auto's ontwijkend... als Dzejngis Khan op een ijzeren paard, een monsterlijk ros met vurige anus, op volle kracht door het lipje van een bierblik en omhoog langs het been van je dochter, zonder genade, ze zullen die squares een lesje leren, ze een blik gunnen op de kicks die zij nooit zullen kennen... Ach, onze arrogante helden, ze wrijven het er graag in... Little Jesus, the Gimp, Blind Bob, Gut, Buzzard, Zorro, Hambone, Clean Cut, Tiny, Terry the Tramp, Frenchy, Mouldy Marvin, Mother Miles, Dirty Ed, Chuck the Duck, Fat Freddy, Filthy Phil, Charger Charley the Child Molester, Crazy Cross, Puff, Magoo, Animal en minstens honderd anderen... gespannen voor de actie, lang haar in de wind, wapperende baarden en bandana's, oorringen, oksels, kettingen, hakenkruisen en gestripte Harleys met blikerend chroom, terwijl het verkeer op highway 101 nerveus aan de kant gaat om de formatie als een dreigende donderslag te laten passeren...

*

Ze noemen zichzelf Hells Angels. Ze rijden, stropen en verkrachten als een plunderende cavalerie, en ze gaan er prat op dat geen politiemacht een einde kan maken aan hun criminele motorbroederschap.

– True, *The Man's Magazine* (augustus 1965)

Stuk voor stuk zijn het geen beroerde jongens. Laat ik je één ding zeggen: ik heb liever te maken met een stel Hells Angels dan met die demonstranten voor burgerrechten. Wat de problemen voor ons betreft zijn die demonstranten veel erger.

– *Cipier, San Francisco City Prison*

Sommigen van hen zijn ronduit beesten. In iedere samenleving zouden ze als beesten worden beschouwd. Het zijn outlaws die een eeuw geleden geboren hadden moeten zijn – dan waren het revolverhelden geweest.

– *Birney Jarvis, lid van een chapter van de Hells Angels, die later politieverslaggever voor de San Francisco Chronicle werd*

Wij zijn die van dat ene procent, man – dat ene procent dat zich niet aanpast en overall zijn reet mee afveegt. Dus begin nou niet over doktersrekeningen en verkeersboetes – ik bedoel, je hebt je vrouw en je motor en je banjo en je kunt zeg maar op pad. Wij hebben ons wel honderd keer de shit gevochten. We hebben het gered dankzij onze laarzen en onze vuisten. Wij zijn de koninklijke motoroutlaws, baby.

– *Een Hells Angel die publiekelijk een verklaring aflegt*

*

... De tocht begon, vanuit de hele staat reden 'outlaws' in groepjes naar Monterey: in noordelijke richting vanuit San Bernardino en

Los Angeles over highway 101; in zuidelijke richting vanuit Sacramento over highway 50; vanuit Oakland, Hayward en Richmond over highway 17, en vanuit Frisco over de Coast Highway. De harde kern, de outlaw-elite, waren de Hells Angels... met het gevleugelde doodshoofd achter op hun mouwloze jacks en hun 'mama's' achter zich op hun Harleychopper. Ze reden met hoogstaande, ongewassen arrogantie, overtuigd van hun reputatie als de meest verdorven motorbende in de geschiedenis van de hele christenheid.

Vanuit San Francisco kwamen de Gypsy Jokers in een afzonderlijke formatie, zesendertig man sterk, qua grootte de tweede club outlaws in Californië, hunkerend naar publiciteit, en met maar één chapter konden de Jokers nog steeds neerkijken op lui als de Presidents, Road Rats, Nightriders en Question Marks, eveneens uit de Bay Area, Gomorra... en Sodom achthonderd kilometer zuidelijker in het uitgestrekte, waanzinnige bekken van Los Angeles, territorium van de Satan's Slaves, nummer drie in de hiërarchie van outlaws, specialisten in *custom*-bikes, met een voorkeur voor het vlees van jonge honden, met felgekleurde hoofdbanden en tedere jonge blondjes met uitdrukingsloze blik; de Slaves vormden de hoofdklasse van Los Angeles, en hun vrouwen klemden zich vast aan de leren rugpartijen van die hond etende, groot geschapen idioten, terwijl ze in noordelijke richting reden voor hun jaarlijkse feestje met de Hells Angels, die hen toen al vriendelijk maar minachtend de 'L.A. Bunch' noemden... wat de Slaves niet erg vonden, want die konden straffeloos neerkijken op de andere clubs uit het zuiden: de Coffin Cheaters, Iron Horsemen, Galloping Geoses, Comancheros, Stray Satans en een ontheemde randgroep bestaande uit ettergezwollen, zo smerig dat outlawclubs uit noord én zuid hen alleen maar zouden gedogen als een extra ketting of bierfles de doorslag kon geven.

*

Steeds opnieuw heb ik gezegd dat er niet te ontsnappen valt aan de huidige impasse. Als we onze ogen de kost gaven, zouden we ons rot schrikken van de gruwelen die ons omringen... We zouden onze gereedschappen achterlaten, onze baan opzeggen, onze verplichtingen verzaken, geen belasting meer betalen, geen wetten meer naleven, enzovoort. Zou iemand die zijn ogen de kost geeft de krankzinnige dingen kunnen doen die tegenwoordig iedere dag van ons verwacht worden?

– *Henry Miller in The World of Sex (1.000 exemplaren in 1941 gedrukt door J. N. H., voor 'vrienden van Henry Miller')*

Mensen zullen moeten leren bij ons uit de buurt te blijven. We slaan iedereen verrot die ons voor de voeten loopt.

– *Een Hells Angel in gesprek met de politie*

Het is beter om te heersen in de hel dan te dienen in de hemel.

– *John Milton, Paradise Lost*

*

Op de ochtend van de Monterey Run, op Labor Day 1964, werd Terry the Tramp wakker. Hij was naakt en zijn hele lichaam deed pijn. De avond ervoor was hij voor een café in Oakland in elkaar geslagen en met kettingen bewerkt door negen Diablo's, een rivaliserende motorclub uit de East Bay. 'Eerder die avond had ik een van hen geslagen,' legde hij uit, 'en dat werd niet op prijs gesteld. Ik was met twee andere Angels, maar die gingen iets eerder weg dan ik, en daarna werd ik overmeesterd door die klootzakken van de Diablo's. Ze hadden me goed te pakken, dus we zijn de halve nacht naar ze op zoek geweest.'

De zoektocht was tevergeefs, en vlak voordat het weer licht werd ging Terry terug naar het huisje van Scraggs in San Leandro, waar hij woonde met zijn vrouw en twee kinderen. Scraggs was zevenendertig en ex-bokser – hij had nog gevochten tegen Bobo Olsen – en hij

was de oudste Angel, met vrouw en kinderen, die nog meereed. Toen Terry die zomer vanuit Sacramento werk kwam zoeken in de Bay Area, bood Scraggs hem kost en inwoning aan. De vrouwen konden het goed met elkaar vinden, de kinderen ook, en Terry vond werk aan de lopende band in een nabijgelegen fabriek van General Motors, wat op zich al een eerbetoon was aan het beetje menselijke flexibiliteit dat nog rest in de Amerikaanse werkgelegenheidssituatie, want zo op het eerste gezicht lijkt Terry volstrekt onbemiddelbaar: hij lijkt op een kruising tussen Joe Palooka en de Wandelende Jood.

Hij is één vijfentachtig lang, weegt vijfennegentig kilo, heeft een volle baard, haar tot op zijn schouders en een woeste, ongecoördineerde manier van doen die de gemiddelde personeelsfunctionaris niet gerust zal stellen. Bovendien heeft hij in zijn zevenentwintig jaar een lang en indrukwekkend strafblad aangelegd: een waslijst aan arrestaties, variërend van kruimeldiefstal en aanranding tot verkrachting, drugsgerelateerde misdrijven en openbare cunnilingus, en dat alles zonder één veroordeling voor een zware misdaad; officieel is hij alleen maar schuldig aan wat iedere toegewijde burger zou doen in een dronken bui of gewelddadige, dierlijke opwelling.

‘Jawel, dat hele strafblad is gelul,’ beweert hij. ‘De meeste van die aanklachten zijn vals. Ik heb mezelf nooit als een misdadiger beschouwd. Dat wil ik helemaal niet; ik ben er niet hebzuchtig genoeg voor. Alles wat ik doe gaat vanzelf, omdat ik niet anders kan.’ En even later: ‘Maar ook al ben ik dan geen crimineel, misschien neem ik te veel risico’s. Binnenkort pakken ze me nog op voor een van die kutdingen, en dan kan Terry jaren achter de tralies. Volgens mij moest ik er maar eens mee nokken en naar het Oosten trekken, naar New York of Australië of zo. Weet je, ik ben ooit ingeschreven geweest bij de vakbond voor acteurs, ik heb zelfs in Hollywood gewoond. Shit, ik red me overal wel, ook al ben ik dan een loser.’

Op een andere zaterdag kon hij tot twee of drie uur ’s middags in zijn nest blijven liggen en daarna op stap gaan met een man of twaalf van de broeders, op zoek naar de Diablo’s om ze tot moes te slaan. Maar de Labor Day Run is de belangrijkste gebeurtenis op

de kalender van de Hells Angels; het jaarlijkse treffen van de hele outlawbeweging, een onafgebroken driedaags drankfestijn dat vrijwel altijd eindigt in een woeste orgie en een choquerende ervaring voor de squares. Niet één Angel is afwezig, tenzij hij in de bak zit of zwaargewond thuis ligt. De Labor Day Run is het antwoord van de outlaws op Oudejaarsavond; het is de gelegenheid waarop de wijnfles rondgaat, oude vrienden elkaar afranselen, er in het wilde weg wordt geneukt en de totale waanzin losbreekt. Afhankelijk van het weer en van het aantal interlokale telefoontjes dat de week ervoor is gevoerd, komen er tussen de tweehonderd en duizend outlaws opdagen, van wie de helft bij aankomst al dronken is.

Rond negen uur die ochtend waren Terry en Scraggs uit bed. De wraakactie op de Diablo's kon wachten. Vandaag was de run. Terry stak een sigaret op, bekeek de bulten en striemen op zijn lichaam, trok een smerige spijkerbroek, geen ondergoed, een paar zware zwarte laarzen en een rood sweatshirt aan dat stonk naar verschaalde wijn en lichaamsvet. Scraggs dronk een biertje terwijl zijn vrouw water opzette voor een rondje oploskoffie. De kinderen waren de avond ervoor ondergebracht bij familie. De zon brandde al. Aan de overkant van de baai ging San Francisco nog schuil onder een hardnekkige ochtendnevel. De motoren waren opgepoetst en volgetankt. Het enige wat hun nog te doen stond was rondslingierend losgeld en marihuana bijeenrapen, de slaapzakken op de motor binden en de beruchte 'kleuren' aantrekken.

De kleuren waren van het grootste belang... het uniform als het ware, het wezen van hun identiteit... dat door de procureur-generaal van de staat Californië was omschreven in een vaag maar veelvuldig geciteerd officieel document met de titel 'De Motorclub Hells Angels'.

Het embleem van de Hells Angels, ook wel 'kleuren' genoemd, bestaat uit een geborduurde applicatie van een gevleugelde schedel die een motorhelm draagt. Vlak onder de vleugel van het embleem staan de letters 'MC'. Erboven bevindt zich een halfronde

band waarop de woorden 'Hells Angels' staan. Onder het embleem bevindt zich nog een applicatie met daarop de naam van het plaatselijke chapter, die meestal een afkorting is van stad of streek. Deze applicaties zijn vastgestikt op de rug van een doorgaans mouwloos spijkerjack. Bovendien dragen sommige leden diverse soorten insignes van de Luftwaffe en reproducties van het Duitse IJzeren Kruis. Velen van hen hebben een baard en ze dragen het haar doorgaans lang en onverzorgd. Sommigen hebben een oorring in. Ze dragen vaak een riem die vervaardigd is van een gepoetste motorketting, die kan worden losgehaakt en gebruikt als flexibele knuppel.

De Hells Angels lijken een voorkeur te hebben voor grote, zware Amerikaanse motorfietsen [Harley-Davidsons]. Clubleden hebben doorgaans een bijnaam die hun 'officiële' naam is en waaronder ze vermeld staan op de namenlijst van de club. Sommige clubs eisen dat nieuwelingen een tatoeage laten zetten waarvan de kosten zijn inbegrepen bij het introductiegeld. Het belangrijkste gemeenschappelijke kenmerk van de Hells Angels is waarschijnlijk hun algehele onverzorgde voorkomen. Opsporingsambtenaren meldden consequent dat zowel de mannelijke leden als hun vrouwelijke partners nodig in bad moeten. Vingerafdrukken zijn een effectief middel ter identificatie omdat een groot percentage Hells Angels een strafblad heeft...

Sommige leden van de Hells Angels, alsmede leden van andere motorclubs met een slechte naam, behoren tot wat naar verluidt een elitegroep is, genaamd de 'Eenprocenters', die iedere maand op verschillende plaatsen in Californië bijeenkomt. De plaatselijke Hells Angelsclubs komen doorgaans wekelijks bijeen... Het is momenteel onbekend wat de vereisten zijn voor het lidmaatschap of het recht om het embleem '1%' te mogen dragen... Sommige leden dragen nog een embleem waarop het getal '13' vermeld staat. Naar verluidt verwijst dit naar de dertiende letter van het alfabet, de 'M', die weer verwijst naar marihuana en het feit dat de drager ervan een gebruiker is van dat roesmiddel.

Deze bondige omschrijving van een ranzige, criminele goorheid is in grote lijnen correct, afgezien van die geheimzinnigheid over de eenprocenters. Alle Angels, en ook de meeste andere outlaws, dragen dat embleem, en het betekent alleen maar dat ze er trots op zijn te behoren tot de vermeende één procent motorrijders die de American Motorcycle Association weigert als lid te accepteren. De AMA is de sportieve afdeling van de Motorcycle, Scooter and Allied Trades Association, de snelgroeïende motorlobby die wanhopig probeert een respectabel imago te vestigen, een imago dat de Hells Angels consequent hebben verziekt. ‘Wij willen niets met hen te maken hebben,’ stelt een directeur van de AMA. ‘We zouden dat ook niet willen als ze zich te paard, op een muilezel, per fiets, surfboard of skateboard voortbewogen. Helaas hebben ze gekozen voor de motorfiets.’

De AMA beweert te spreken namens alle fatsoenlijke motorrijders, maar toch bereden de ongeveer vijftigduizend leden minder dan vijf procent van de anderhalf miljoen motoren die sinds 1965 in de Verenigde Staten geregistreerd staan. Volgens een van de vakbladen zijn heel wat outlaws niet meegerekend.

Terry en Scraggs gingen rond tien uur van huis en reden op hun gemak de drie kilometer door het centrum van Oakland. Ze maakten zo weinig mogelijk lawaai en waren zich bewust van de sturende blikken van passerende motorrijders en mensen op straathoeken. Ze stopten voor rood licht en hielden zich aan de maximumsnelheid, maar gaven vol gas vlak bij het huis van Tommy, vice-president van het plaatselijke chapter, waar de anderen al stonden te wachten. Tommy woonde in een rustige, sociaal zwakke straat in East Oakland... een oude wijk met kleine, ooit witte huisjes, die vlak bij elkaar stonden op kleine kavels met kale voortuintjes dankzij generaties krantenjongens die er dagelijks de *Oakland Tribunal* op smeten. Vandaag, op de ochtend van deze vrije dag, stonden zijn burenen op hun veranda's of achter hun ramen te kijken naar het afschrikwekkende tafereel. Rond elf uur waren er ongeveer dertig Hells Angels

die de straat vrijwel blokkeerden, die schreeuwden, bier dronken, groene verf in hun baard smeerden, hun motoren lieten brullen, hun kostuum in orde brachten en elkaar afrosten om in de juiste stemming te komen. De meiden stonden stilletjes in een groepje bij elkaar; ze droegen strakke broeken, hoofddoekjes, mouwloze bloesjes of truien, laarzen, zonnebrillen, push-upbeha's en felrode lippenstift, en ze hadden de behoedzame blik van niet al te snuggere wezens die hard en nerveus waren geworden doordat ze in te korte tijd te veel hadden meegemaakt. Net als de Angels zelf waren de meeste meiden in de twintig, hoewel er ook tieners bij waren, en een paar oudere hoeren die zich verheugden op een gezond weekend in de buitenlucht.

Bij iedere bijeenkomst van de Hells Angels – van vijf tot mogelijk honderdvijftig man – bestaat er geen twijfel over de vraag wie de baas is: Ralph 'Sonny' Barger, de Maximum Leader: een magazijnbediende uit East Oakland van een meter tachtig en zevenenzeventig kilo, de koelste kikker van het hele spul en een harde, snel denkende leider zodra de actie begint. Hij kan afwisselend fanaticus of filosoof zijn, schreeuwlelijk, gehaaid compromissensluiter en doortastend scheidsrechter. Voor de Angels van Oakland is hij Ralph. Alle anderen noemen hem Sonny... hoewel, als het een wilde, ongecontroleerde bende wordt, luistert hij ook naar namen als Prez, Papa en Daddy. Aan Bargers woorden wordt niet getwijfeld, hoewel vele anderen hem binnen twee minuten plat zouden hebben als het ooit tot een gevecht kwam. Maar dat gebeurt nooit. Hij verheft nooit zijn stem, behalve tijdens ruzies met buitenstaanders. Met dissidenten uit eigen gelederen wordt in alle rust afgerekend tijdens de wekelijkse vrijdagavondbijeenkomsten, of ze verdwijnen gewoon in het niets en veranderen hun leefstijl zodanig dat ze nooit meer het pad kruisen van een groepje Hells Angels.

De bijeenkomst bij Tommy verliep ietwat chaotisch, maar dat kwam omdat Sonny in een afkickcentrum verbleef, waar hij zes maanden verplicht verbleef vanwege marihuanabezit. Omdat Sonny in de bak zat, beperkten de anderen de actie tot een minimum,

hoewel Tommy op zijn kalme, afstandelijke manier de bijeenkomst prima onder controle had. Hij was zesentwintig en een jaar jonger dan Barger: blond, gladgeschoren, met een vrouw en twee kinderen en een weekloon van 180 dollar, dat hij verdiende als bouwvakker. Hij wist dat hij de Prez alleen maar tijdelijk verving, maar hij wist ook dat de Oakland Angels een keiharde, oppermachtige indruk moesten maken tijdens de Labor Day Run. Zo niet, dan zou het geestelijke leiderschap teruggaan naar zuidelijk Californië, naar het chapter van San Bernardino (ofwel Berdoo) – de grondleggers als het ware, die de beweging in 1950 hadden opgericht en bijna vijftien jaar lang alle nieuwe decreten uitvaardigden. Maar door de toenemende druk van de politie in het zuiden zochten tal van Angels hun toevlucht in de Bay Area. In 1965 was Oakland op weg de hoofdstad van de Hells Angelswereld te worden.

Voordat ze onder oorverdovend geraas vertrokken, werd er druk gepraat over de Diablo's en in wat voor waanzinnige bui of door welke rare drug ze ertoe waren gekomen de dodelijke fout te begaan één eenzame Angel aan te vallen. Maar het was routineuze spierballentaal, de uitvoering ervan werd uitgesteld* tot later en was snel vergeten toen ze de highway op draaiden en begonnen aan een relaxt tochtje van twee uur naar Monterey. Rond het middaguur was het zo heet dat veel motorrijders hun shirt hadden uitgetrokken en hun zwarte vesten opengeknoopt, zodat de kleuren als vlaggen achter hen aan klapperden en tegemoetkomende automobilisten zicht hadden op hun blote torso's, of ze dat leuk vonden of niet. In zuidelijke richting was het druk met belastingbetalers die op pad gingen voor Labor Day-weekend, dat plotseling verpest leek te worden door angst toen de horde Angels langs kwam scheuren... een kudde

* Binnen een maand waren de Diablo's ontmanteld, ze werden geterroriseerd door een reeks matpartijen met de blote vuist en de ketting; de Angels spoorden hen een voor een op en rekenden met hen af. 'Dat soort dingen komt niet vaak voor,' legde Terry later uit. 'Andere clubs laten ons meestal met rust, want als ze dat niet doen, is het afgelopen met ze.'